

det derfor, viser det sig, at der derved er adskillige Bønseligheder og Forlegenheder. Det foreliggende Lovforslag viser tydelig, at man har været i Forlegenhed med, hvor man skulde finde de fornødne Elementer til et saadant Mellemled, til en saadan Mellemøvrighed, der med Hensyn til Kjøbstædernes Fattigvæsen kunde staae imellem Communerne paa den ene Side og Regjeringen eller Ministeriet paa den anden Side; man har været i Forlegenhed, thi man har ikke kunnet fremkalde en saadan Mellemøvrighed, en saadan provindsiel Overøvrighed, og det er et ikke ringe Savn; thi der skulde ikke blot være communal Selvstændighed, men der skulde om muligt ogsaa til en vis Grad være provindsiel Selvstændighed overfor Regjeringen, overfor Hovedstaden. At der virkelig føles Trang til en saadan provindsiel Øvrighed, troer jeg, at Alle ville indrømme. Thi for det Første har man jo en saadan Mellemøvrighed for Landets Vedkommende — og jeg skulde meget betvivle, at man omkring i Communerne paa Landet ikke vilde holde fast paa det Amtsraad, som bærer Melleminstansen mellem de enkelte Communer og Regjeringen —, og naar der dernæst her i Rigsdagen er fremkommet flere Lovforslag, som gik i den Retning, at forsøge paa at bringe det til, at der blev en fælles Øvrighed, et fælles Amtsraad, som omfattede baade Kjøbstad og Land, saa er det jo ogsaa et Beviis for, at man har følt, at der ogsaa for Kjøbstædernes Vedkommende kunde være Grund til at ønske en saadan Mellemøvrighed, en saadan provindsiel Overøvrighed. I dette Forslag har man nu troet at burde staae ind paa den Udvei, at dele den Magt, som hidtil har været overladt til Kjøbstædernes Fattigdirectioner, navnlig forsaavidt den gik ud paa at besørge Revisionen og Decisionen af Fattigregnskaberne, mellem Communerne og Regjeringen eller Ministeriet. Man har tillagt Byraadet Bemyndigelse til at decidere, til endelig at afgjøre og qvittere for rigtigt aflagt Fattigregnskab. Det hedder derom i § 23, at, naar Kjøbstadens aarlige Regnskab er gennemseet, og Revisionens Bemærkninger have været meddeelte Regnskabsføreren til Besvarelse og videre regnskabsmæssig Omgang, paafjender Byraadet de fremkomne Udfættelser

og meddeler Øvittering til Vedkommende; dermed er Regnskabet afgjort. Men naar man af andre Paragrapher i dette Forslag seer, at det er Byraadet, som udarbejder eller lader udarbejde den Vedtægt, som ifølge § 25 bliver et Slags Communallov, naar man seer, at det er Byraadet, der skal træde istedetfor Fattigcommissionen, og som i Vedtægten skal bestemme, naar de Mænd, der skulle udføre Fattigcommissionens Hverv, skulle samles, og hvorledes de skulle virke med hverandre, naar man fremdeles seer, at det efter § 16 er Byraadet, som, uden at det behøver Stadsfæstelse fra høiere Steder, fastsætter det aarlige Overflag over Kjøbstadens Indtægter og Udgifter, deriblandt ogsaa Udgifterne til Fattigvæsenet, naar man seer alt Dette, da forekommer det mig at være mindre rigtigt, at man, naar der til Slutningen skal gøres Regnskab, og naar Regnskabet er revideret, og Revisorerne have gjort deres Bemærkninger dertil, da lader dette Regnskab komme tilbage til Byraadet igjen og lader Byraadet, som har forestaaet, ledet og vedtaget det Hele, i sidste Instants afgjøre, om Udfættelserne virkelig skulle tages tilfølgelse, eller om man kan sætte sig ud over dem. Det synes at være for meget, at en Commune selv i sidste Instants skal kunne afgjøre sine egne Regnskaber. Man bør indrømme Communerne sa stor Frihed som mulig; men den, hvem Meget er betroet, af ham skal Meget fordres, og have de stor Frihed, saa skulle de ogsaa staae til Ansvar for, hvorledes de bruge den, saa skulle de aflægge ordentligt Regnskab, og saa maa der baade være en Autoritet, der kan revidere, og en, der kan decidere det. Det var jo imidlertid indlysende, at der nedlagdes en bethdelig Magt i Communerne Haand, idet de fik den sidste Ret til at paafjende Regnskaberne, og derfor indholder § 24 endnu en Bestemmelse desangaaende. Det hedder nemlig der: „Inden hvert Aars 30te September indsendes til Indenrigsministeren Regnskabet for det foregaaende Regnskabsaar med Revisionsbemærkninger og den derpaa afgivne Kjendelse. Finder Ministeren ved Regnskabets Gjennemsyn, at Byraadet har foretaget ulovhjemlede Udgifter eller i andre Maader har overstredet sin Myndighed, paalægger han By-